

Daniels bok – nummer ett hundre

Den vedvarende kampen for rettferdiggjørelse ved tro: En historisk analyse av frafall i protestantismen

Jeff Pippenger

2024-02-29

Budskapet som ble fremført av eldste Jones og Waggoner under opprøret i 1888, var budskapet om rettferdiggjørelse ved tro i sannhet. Frafallen protestantisme hevder at den rettferdiggjørelse som Kristi død på korset tilveiebringer, dekker et menneske i dets synder, men at Hans blod ikke faktisk fjerner dets synder. Denne falske læren legger syndens borttagelse til det annet komme, når syndere da på magisk vis blir forvandlet. Frafallen protestantisme og, offisielt siden 1957, laodikeisk adventisme, hevder at Kristus utelukkende er vår Stedfortreder, men ikke vårt Eksempel. Et år før 1888 skrev søster White følgende.

«Et nytt hjerte vil jeg gi dere, og en ny ånd vil jeg gi i deres indre.» Jeg tror av hele mitt hjerte at Guds Ånd blir trukket tilbake fra verden, og de som har hatt stort lys og store anledninger og ikke har gjort bruk av dem, vil være de første som blir forlatt. De har bedrøvet Guds Ånd bort. Satans nåværende virksomhet, idet han virker på hjerter og på menigheter og nasjoner, burde forskrekke enhver som studerer profetiene. Enden er nær. La våre menigheter reise seg. La Guds omvendende kraft bli erfart i de enkelte medlemmers hjerter, og da skal vi se Guds Ånds dype bevegelse. Bare syndenes forlatelse er ikke det eneste resultatet av Jesu død. Han bar det uendelige offer, ikke bare for at synden skulle bli fjernet, men for at menneskenaturen skulle bli gjenopprettet, gjenforskjønnet, gjenoppbygd fra sine ruiner og gjort skikket for Guds nærvær....»

«Kristus er den stige som Jakob så, hvis fot hvilte på jorden og hvis øverste trinn nådde de høyeste himler. Dette viser den fastsatte frelsesmetode. Vi skal stige trinn for trinn opp denne stigen. Om noen av oss til sist skal bli frelst, vil det være ved å holde fast ved Jesus som ved trinnene på en stige. Kristus er blitt for den troende visdom og rettferdighet, helliggjørelse og forløsning....»

«Det vil komme noen fryktelige fall hos dem som mener at de står fast fordi de har sannheten; men de har den ikke slik den er i Jesus. Et øyeblikks uforsiktighet kan styrte en sjel ned i uopprettelig undergang. Én synd leder til den andre, og den andre bereder veien for en tredje, og slik videre. Vi må, som Guds trofaste sendebud, stadig bønnfalle Ham om å bli bevart ved hans kraft. Dersom vi avviker så mye som en tomme fra plikten, står vi i fare for å fortsette på syndens vei, en vei som ender i fortapelse. Det er håp for hver eneste en av oss, men bare på én måte — ved å knytte oss fast til Kristus og bruke all vår kraft på å nå fram til fullkommenheten i hans karakter.»

«Denne skinnfromme religionen, som tar lett på synden og stadig dveler ved Guds kjærlighet til synderen, oppmuntrer synderen til å tro at Gud vil frelse ham mens han fortsetter i synd, og han vet at det er synd. Slik gjør mange som bekjenner seg til å tro den nærværende sannhet.

Sannheten holdes atskilt fra deres liv, og det er grunnen til at den ikke har større kraft til å overbevise og omvende sjelen. Hver nerve og ånd og muskel må anspennes til det ytterste for å forlate verden, dens skikker, dens praksiser og dens moter....»

«Dersom du legger bort synden og utøver en levende tro, skal rikdommen i himmelens velsignelser bli din.» Selected Messages, bok 3, 155.

Den falske «snill-snill-religionen» i det frafalne protestantismen ble etablert som offisiell lære ved begynnelsen av adventismens fjerde generasjon i 1957. Den fremla en definisjon av rettferdiggjørelsen som «oppmuntrer synderen til å tro at Gud vil frelse ham mens han fortsetter i synd». Korset lærer at «syndsforlatelse ikke er det eneste resultat av Jesu død», for «Han brakte det uendelige offer, ikke bare for at synden skulle bli fjernet, men for at menneskenaturen skulle bli gjenopprettet, gjenforskjønnet, gjenoppbygget fra sine ruiner og gjort skikket for Guds nærvær.»

Opprøret i 1957 viser at opprørets sæd, som ble sådd i 1863, og som deretter spirte fram i 1888, og som siden ble vannet av det forfalskede budskapet representert ved boken som ble utgitt i 1919 (The Doctrine of Christ), til sist hadde frambrakt den frukt som bestod i en åpen erklæring om at den opprinnelige «de rettferdiges tro», representert ved Habakkuks to tavler, nå var fjernet og erstattet med den fordervede definisjonen av «rettferdiggjørelse ved tro» som finnes i frafallen protestantisme. Den ulydige profeten fra Juda hadde vendt tilbake til spotternes forsamling og spist sammen med den løgnaktige profeten fra Betel.

Budskapet til menigheten i Laodikea, som først ble lagt fram for millerittbevegelsen i 1856, og deretter igjen for menigheten i Laodikea i 1888, ble forkastet ved hvert eneste skritt. Dette budskapet fra Jones og Waggoner, som ifølge Søster White både var budskapet til Laodikea og budskapet om rettferdiggjørelse ved tro, ble forkastet under det påskudd at opprørerne som avviste det, i virkeligheten forsvarte de gamle landemerkene! De landemerkene de forsvarte, var et grunnlag av deres egen menneskelige konstruksjon, som er bygget på sand.

Budskapet om «rettferdiggjørelse ved tro» som ble framlagt av Jones og Waggoner i 1888, innbefattet den sanne evangeliets kjensgjerning, som fastslår at de som blir rettferdiggjort, også blir helliggjort. Det understreket at å bli rettferdiggjort var å «virkelig» bli gjort hellig, ikke bare å bli juridisk «erklært» hellig. Budskapet til Jones og Waggoner, som Søster White sa at hun hadde forkynt i årevis før opprøret i 1888, fastslår at når rettferdiggjørelsen tilregnes, meddeles helliggjørelsen samtidig.

Det kan ikke være annerledes, for både rettferdiggjørelsen og helliggjørelsen fullbyrdes ved Den Hellige Ånds nærvær i den troende. Rettferdiggjørelse og helliggjørelse er ganske enkelt to ord som beskriver to elementer i ett verk som fullbyrdes i den troende ved Den Hellige Ånds nærvær.

Det var selve Mose budskap som Korahs opprørere forkastet, som igjen ble forkastet i 1856, deretter på ny i 1888, og så offentlig stadfestet som frelsesteologien til laodikeisk adventisme i 1957. Det vedvarende opprøret trettet Gud, for folket sa: «Hver den som gjør det onde, er god i Herrens øyne, og han har behag i dem»; eller: «Hvor er dommens Gud?»

De sa: «De som synder, blir rettferdiggjort ved Kristi blod, og Gud har behag i dem, selv om de fortsetter å synde.» Dette er det åndelige bedrag som er framstilt ved budskapet til Laodikea (et folk som er dømt), for til tross for at Kristus omtaler laodikeerne som «elendige, ynkverdige, fattige, blinde og nakne», tror de at de er «rike, har overflod og ikke trenger noe». Og i denne tilstanden er de faktisk på randen av å bli spydd ut av Herrens munn.

De trofaste i millerittisk historie, som hadde holdt ut gjennom opplevelsen av den første skuffelsen i 1844, slik de fremstilles av Jeremia i kapittel femten, vers femten til tjueén, som de trofaste byggere av templet, som hadde fått løftet om at dersom de ikke vendte tilbake til «spotternes forsamling», skulle de bli Guds «munn», vendte likevel tilbake til «spotternes forsamling» (framstilt ved den løgnaktige profeten i Betel), og gikk over til å bli laodikeere, på randen av å bli utspydd av Guds munn, og de vet det ikke.

Laodikeisk adventismes tilstand den 11. september 2001 ble forebildet ved protestantenes tilstand den 11. august 1840. Disse to historiene ble forebildet ved de kjeklende jødene da Den Hellige Ånd steg ned ved Kristi dåp. I hver av de tre historiene ble et tidligere utvalgt folk, og er nå i ferd med å bli, gått forbi. Paktens Sendebud, på Johannes Døperens tid, skulle tre inn i pakt med dem som Peter identifiserte som en «utvalgt slekt».

Men dere er en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et eiendomsfolk, for at dere skal forkynne hans storverk, han som kalte dere ut av mørket inn i sitt underfulle lys; dere som før ikke var et folk, men nå er Guds folk; dere som ikke hadde fått miskunn, men nå har fått miskunn. 1 Peter 2:9, 10.

Peter identifiserte det nye utvalgte folk i sin tid, som da var den kristne kirke. De var blitt utvalgt som en «utvalgt slekt» i en periode da både Kristus og Johannes Døperen omtalte det tidligere utvalgte folk som en hoggormyngel.

Ormeymengel, hvordan kan dere tale godt, når dere er onde? For det hjertet er fullt av, det taler munnen. Matteus 12,34.

Den slekt som blir gått forbi, er en «ormeyngels slekt», som er et symbol på Satan – krypdyret i Bibelens profeti. Den slekt som blir gått forbi, hadde fylt sitt prøvetidsbegers mål, og gjennom fire slektsledd hadde de festet seg i hoggormens karakter. De hadde utviklet en skjøges panne. Dette er grunnen til at de tjuefem eldste menn i Esekial kapittel åtte er villige til å bøye seg for solen. De hadde dannet pavedømmets karakter.

«Den tredje engels budskap er blitt sendt ut til verden og advarer menneskene mot å ta imot dyrets merke eller dets billedes merke i sin panne eller i sin hånd. Å motta dette merket betyr å komme til den samme beslutning som dyret har truffet, og å fremme de samme ideer, i direkte motsetning til Guds Ord.» Review and Herald, 13. juli 1897.

Dyrets merke er syndens manns merke, han som er paven i Roma og Satans jordiske representant. Å komme til samme sinn som dyret er å komme til samme sinn som Satan, som blir symbolisert som en huggorm.

«For å sikre verdslig vinning og ære ble kirken ledet til å søke gunst og støtte hos jordens store menn; og etter således å ha forkastet Kristus ble hun forledet til å gi sin troskap til Satans representant — biskopen av Roma.» The Great Controversy, 50.

I den siste generasjon av et tidligere utvalgt folk gjenspeiler deres karakter Satans karakter. Den «utvalgte slekt», som i tidligere tider ikke var Guds folk, blir utvalgt gjennom en prosess med prøving, utrensning og renselse. De som består prøvingsprosessen, blir utvalgt til å stå i et paktsforhold med Gud. Herren inngikk pakt med den kristne menighet, deretter igjen med millerittisk adventisme, og Han gjør det igjen med de hundre og førtifire tusen.

Når Herren inngår pakt med Guds nyutvalgte folk (som tidligere ikke var Guds folk), kommer Han til dem som Paktens Budbærer. I hver av de tre historiene som oppfyller Malakias kapittel tre, finnes det en budbærer som bereder veien for Paktens Budbærer. Den første budbæreren var Johannes døperen, som var et forbilde på den andre og tredje budbæreren. Den andre budbæreren var William Miller. Sammen fastslår de profetiske kjennetegnene ved Johannes døperen og William Miller kjennetegnene ved den budbæreren som bereder veien for at Paktens Budbærer skal komme og inngå pakt med de hundre og førtifire tusen.

De tre budbærerne som bereder veien for Kristus, som er paktsengelen, til plutselig å komme til sitt tempel, illustrerer et verk som fullbyrdes i den undersøkende doms tid, og som avsluttes ved den utøvende dom.

«I de siste dager av denne jordens historie skal Guds pakt med sitt budholdende folk fornyes. 'På den dag vil jeg slutte en pakt for dem med markens dyr og med himmelens fugler og med jordens krypende skapninger; og jeg vil bryte buen og sverdet og krigen bort fra jorden, og jeg vil la dem hvile trygt. Og jeg vil trolove deg med meg for evig; ja, jeg vil trolove deg med meg i rettferdighet og i dom og i miskunn og i barmhjertighet. Ja, jeg vil trolove deg med meg i trofasthet; og du skal kjenne Herren.'»

«Og det skal skje på den dag: Jeg vil høre, sier Herren, jeg vil høre himmelen, og den skal høre jorden; og jorden skal høre kornet og vinen og oljen; og de skal høre Jisre'el. Og jeg vil så henne for meg i landet; og jeg vil forbarme meg over henne som ikke hadde fått miskunn; og jeg vil si til dem som ikke var mitt folk: Du er mitt folk; og de skal si: Du er min Gud.» Hosea 2:14–23.

«På den dag ... skal Israels levning og de av Jakobs hus som er sloppet unna, ... i sannhet støtte seg til Herren, Israels Hellige.» Jesaja 10:20. Fra «alle nasjoner og stammer og tungemål og folk» vil det være noen som med glede vil svare på budskapet: «Frykt Gud og gi ham ære; for timen for hans dom er kommet.» De vil vende seg bort fra hver avgud som binder dem til denne jord, og de skal «tilbe ham som gjorde himmelen og jorden og havet og vannets kilder». De vil frigjøre seg fra enhver innvikling og stå fram for verden som minnesmerker over Guds miskunnhet. Lydige mot hvert guddommelig krav vil de bli anerkjent av engler og av mennesker som dem som «holder Guds bud og Jesu tro». Åpenbaringen 14:6–7, 12.

«Se, dager skal komme, sier Herren, da plogmannen skal nå igjen den som høster, og den som trår druene, ham som sår sæden; og fjellene skal dryppe av søt vin, og alle haugene skal flyte

bort. Og jeg vil gjøre ende på [vende om] mitt folk Israels fangenskap, og de skal bygge de øde byene opp igjen og bo i dem; de skal plante vingårder og drikke vinen derfra; de skal også anlegge hager og ete frukten av dem. Og jeg vil plante dem i deres land, og de skal ikke mer rykkes opp av sitt land som jeg har gitt dem, sier Herren din Gud. Amos 9,13–15.» Review and Herald, 26. februar 1914.

Malaki kapittel tre ble oppfylt på Kristi tid og på millerittenes tid, og disse to historiene identifiserer dets oppfyllelse i de siste dager. Søster White knytter oppfyllelsen av Malaki kapittel tre til Kristi gjerning med å rense tempelet.

«Ved å rense tempelet for verdens kjøpere og selgere kunngjorde Jesus sitt oppdrag å rense hjertet fra syndens besmittelse,—fra de jordiske begjær, de selviske lyster, de onde vaner, som forderver sjelen. Malaki 3:1–3 sitert.» Slektenes håp, 161.

Kristi renselse av tempelet representerte Hans gjerning med å rense den angrende synders hjerte. I Sin tjeneste blant menneskene rensset Han det jordiske tempelet to ganger.

«Profeten sier: ‘Jeg så en annen engel stige ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med veldig røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og er blitt et tilholdssted for onde ånder’ (Åpenbaringen 18:1, 2). Dette er det samme budskapet som ble gitt av den andre engelen. Babylon er falt, ‘fordi hun lot alle folkeslag drikke av hennes horeferds vredes vin’ (Åpenbaringen 14:8). Hva er den vinen?—Hennes falske læresetninger. Hun har gitt verden en falsk sabbat i stedet for sabbaten i det fjerde bud, og har gjentatt den løgneren som Satan først fortalte Eva i Eden—sjelenes naturlige udødelighet. Mange beslektede villfarelser har hun spredt vidt og bredt, idet hun ‘lærer menneskebud som læresetninger’ (Matteus 15:9).»

«Da Jesus begynte sin offentlige tjeneste, rensset Han Templet for dets helligkrenkende vanhelligelse. Blant de siste handlingene i Hans tjeneste var den andre renselsen av Templet. Slik blir det i det siste verket for å advare verden gitt to særskilte kall til menighetene. Den annen engels budskap er: «Babylon er falt, er falt, den store stad, fordi hun gav alle folk å drikke av sin horetis vredes vin» (Åpenbaringen 14:8). Og i den høye røst i den tredje engels budskap høres en røst fra himmelen som sier: «Gå ut fra henne, mitt folk, for at I ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at I ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd helt til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu» (Åpenbaringen 18:4, 5).» Selected Messages, bok 2, 118.

I oppfyllelsen av Malaki kapittel tre var Johannes Døperen budbæreren som beredte veien for Jesus, som Paktens Budbærer, til plutselig å komme til sitt tempel og rense det to ganger. I løpet av sin tre og et halvt år lange tjeneste rensset Han tempelet ved begynnelsen og avslutningen av sin tjeneste, og identifiserte dermed at renselsesverket har en begynnelse som representerer avslutningen. Jesus illustrerer alltid avslutningen med begynnelsen, og i samsvar med sitt verk som Alfa og Omega begynte og endte de tre og et halvt årene med en tempelrenselse.

Ved avslutningen av de tre og et halvt årene utgydte Han det blod som stadfestet pakten, og dermed oppfylte Han profetien i Daniels niende kapittel om at Han skulle stadfeste pakten med de

mange i én uke, midt i denne skulle Han ryddes av veien.

Og etter sekstito uker skal Messias utryddes, men ikke for sin egen skyld; og folket til fyrsten som skal komme, skal ødelegge byen og helligdommen; og dens ende skal komme med en flom, og inntil krigens ende er ødeleggelser fastsatt. Og han skal stadfeste pakten med de mange i én uke; og midt i uken skal han gjøre slutt på slaktoffer og grødeoffer, og på grunn av avskyelighetenes utbredelse skal han gjøre den øde, like til fullendelsen, og det som er fastsatt, skal bli utøst over den øde. Daniel 9:26, 27.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Side etter side kunne skrives om disse tingene. Hele konferenser blir gjennomsyret av de samme forvrengte prinsipper. 'For de rike menn der er fulle av vold, og innbyggerne der har talt løgn, og deres tunge er svikefull i deres munn.' Herren vil virke for å rense sin menighet. Jeg sier dere i sannhet: Herren er i ferd med å vende opp og ned på institusjonene som er kalt ved hans navn.»

«Akkurat hvor snart denne renselsesprosessen vil begynne, kan jeg ikke si, men den vil ikke bli lenge utsatt. Han som har kasteskovlen i sin hånd, vil rense sitt tempel for dets moralske urenheter. Han vil rense treskeklassen grundig. Gud har en trette med alle som øver selv den minste urett; for ved å gjøre det forkaster de Guds myndighet og setter sin del i soningen, den gjenløsning som Kristus har påtatt seg for hver sønn og datter av Adam, i fare. Vil det lønne seg å velge en vei som er avskyelig for Gud? Vil det lønne seg å legge fremmed ild på deres røkelseskar for å bære den fram for Gud, og si at det ikke gjør noen forskjell?»

«Det har ikke vært i samsvar med Guds orden å samle så meget i Battle Creek. Den tilstand som nå eksisterer, er den som ble fremstilt for meg som en advarsel. Jeg er syk i hjertet ved denne fremstillingen. Herren ga advarsler for å forhindre denne demoraliserende tilstand, men de er ikke blitt aktet på. «Dere er jordens salt; men dersom saltet har mistet sin kraft, hva skal det da saltes med? Det duger heretter ikke til noe annet enn å kastes ut og tråkkes ned av menneskene.»»

«Jeg appellerer til mine brødre om å våkne opp. Dersom det ikke skjer en forandring snart, må jeg legge frem fakta for folket; for denne tilstanden må forandres; uomvendte menn må ikke lenger være ledere og styrere i et så viktig og hellig verk. Sammen med David tvinges vi til å si: 'Det er tid for deg, Herre, å gripe inn; for de har gjort din lov til intet.'» Special Testimonies, 30, 31.